

Coordonatorii colecției:

Radu CUCUTEANU

Radu GĂINĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PERCIUN, MIHAELA****Tăcere. Antologie de proză scurtă / Mihaela PERCIUN**

Iași, Junimea, 2026

ISBN 978-973-37-3046-0

821.135.1

Redactor: Ioan RĂDUCEA

Tehnoredactare și copertă: Cezar BACIU

Editura JUNIMEA,

Grădina Copou, Iași

700 506

C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1, Iași

e-mail: edjunimea@gmail.com

revistascriptor@gmail.com

Telefon redacție: 0232 705 837

© Mihaela PERCIUN

© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Mihaela PERCIUN**Tăcere****Antologie de proză scurtă****EDITURA JUNIMEA****IAȘI – 2026**

SUMAR

Greșeală fatală.....	5
Detaliu irelevant.....	43
Tăcere amplă.....	78
Tragere de timp.....	85
Adierea fericirii.....	90
Sub pat.....	93
Băltoaca mea.....	100
Tata și-a tras soție nouă.....	106
Ardere latentă.....	112
Forță și forțare.....	120
Celălalt pantof.....	129
Legat la gură.....	136
Restul.....	139
Fără zâmbete!.....	145
Câinele.....	153
Pernele.....	158
Enigma ochilor.....	161
În rând după miros.....	165
<i>Noblesse oblige</i>	169
În impas.....	171
Zâna cea bună.....	175
Recuzită consumabilă.....	183
Abandon.....	186
Învățăcelul.....	189
Bunicuța comunistă.....	194
Tăcere.....	209

Greșeală fatală

I

Ăsta-i el! Și să-l acceptăm așa cum este, cu șarmul dăruit cu prisosință de mama natură, cu privirea galeșă, irezistibilă... privire-magnet pentru majoritatea femeilor de care a știut să profite. De ce n-ar face-o dacă are posibilitatea? Să le refuze? Nu poate. Nu vrea.

S-a prins la gândul că-i obosit de atâtea *alergări la curse lungi...* și că n-ar fi rău să se potolească, să-și găsească o femeie și să se astâmpere. O văzuse întâmplător, într-o agenție de design interior și landșafturi. Că era proprietara cu pachetul majoritar de acțiuni – a aflat mai târziu. Se lăsă atras de ea, nu de averea ei, cum ar putea presupune unii, cum li s-ar părea altora. Picase cu tronc la inimă! O cuceră fără prea mari eforturi și chiar se miră că fusese acceptat prea repede. Realizând că-i răsplătit pentru căutările febrile, decise să se întindă pe prispa largă a vieții ca să-și savureze într-o lentoare binemeritată esența plăcerilor. Asta făcu.

De ce uneori, când ți-e lumea mai dragă, neapărat trebuie să intervină ceva sau cineva doar ca să-ți încurce ȳtele? Nici prin cap să-i dea că un tânăr prost îmbrăcat și arogant i-ar putea periclita siguranța zilei de mâine. În cazul nostru, un băiat de la țară, Vally! Vally venise în vizită la capitală! Și, tocmai când se pregătea să pună bărbătește piciorul

fracturat în prag, tocmai când intenționa să-și afișeze ambii și să-i condiționeze soției șederea acestui Vally!... devenit student între timp, constată că nu prea are dreptul la replică. Tânărul se și instalase în casa lor, la insistența ei. Să vezi ce surpriză! Când se mai dezmetici, realizează cu stupefație că trenul plecase! Cu greu trecu peste această *trădare* dureroasă, cu greu acceptă și lipsa puterii de decizie. Și mai greu îi fu să-și camufleze dezamăgirea. În adâncuri îi mocnea o ură acerbă... pe care cu greu și-o tempera.

Când simțea că-l apucă nebunia furiei se ascundea. Să nu fie văzut și nici auzit cum scrâșnește a neputință din dinți. Nici cum își strivește buzele până la învinețire. Unde putea ajunge în nebunia lui? Unii își exteriorizează furia până la fetiș, doar să-i sperie, să bage frica în cei din preajmă. El, ce să facă când nu mai poate face nimic? Și ce dacă-l frige ispita răzbunării? L-ar distruge, l-ar ataca pe acest imberb, dar...

Dintr-un instinct masculin boncăluia aidoma cerbilor, chipurile să-și marcheze teritoriile și pozițiile... deja pierdute. Ar avea curajul, ar găsi puterea să-și părăsească scaunul rabatabil doar ca să-l lovească? S-o facă cât mai dureros? Cu o rangă... L-ar trăsni și cu cârjele... are două! Să-l calicească... Să-l înece într-o lingură de apă!

De față cu Katrina își afișa o loialitate perfidă, să nu trezească suspiciuni. Numai el știa cât îl costau zâmbetele și vorbele rostite cu bunătatea secătuită de răutatea-i interioară. Oare cât va mai putea să se ascundă de sine, cât va mai purta această mască scârboasă? De ce zarurile nu-i mai pică precum odinioară? În mare, reușise să-și aranjeze viața cum nu se poate mai bine. Azi neîncrederea îi surpa din hotărâre. Visând la zilele frumoase își amăgea dezamăgirea.

Regreta efemeritatea sentimentelor deja uscate. Cum ar readuce clipele fericite alături de ea? N-o mai dorea. Din cauza lui. Tânărul intrat temeinic în casa lor îi spulberase intimitatea. De ce trebuie să se abțină? Cum? Își impunea să tacă, uneori se făcea că plouă, alteori că nu pricepe ce se întâmplă, că nimic nu-l deranjează... Dar până când poate să accepte ceea ce niciodată n-a acceptat?

Precaut de felul lui, își amâna atacul, fiind în așteptarea ocaziei propice. Fără martori gen nevastă-sa. Să nu-l vadă nimeni cum împarte pumni... sau cum primește. Nici să fie compătimit de față cu inamicul. Asta în caz că i-ar lua apărarea, iar dacă nu?! Dacă va trece de partea tânărului, invocând că-i verde și că nu pricepe? Dacă va specula cu fraza ei preferată: *să nu te enervezi, măcar de dragul meu... fiindcă...*

Fiindcă cel? Ce tupeu! De dragul ei, vezi tu?!

Ce a făcut el de dragul cuiva?! La această rugămintă i se trezea o aversiune și mai greu de atenuat. Îi venea să facă absolut pe dos. Și arunca cu tot ce se nimerea sub mână. Imaginar. Așa își consuma excesul de ură ce i se acumula. Revenea obsedant la aceași idee, pe care o estompa, o înfunda în sine ca pe un dop, de frică să nu fie deconspirat în minciunile ticluite nu doar de dragul minciunilor. Minciuna îl stăpânea tot mai agresiv și el se lăsa absorbit de încrengăturile și ramificațiile născocite de mintea lui... credea, cădea în cleștii ei de prădător. Nici nu încerca să se opună! O, sfântă minciună! Pe mulți i-ai salvat, dar pe și mai mulți i-ai îngropat!

Alteori mima o totală ignoranță, un ferm *je m'en fiche*, de care alteori se îndoia. Ezita, speriat că-i transpare perfidia, că nu-i suficient de veridic. Ar fi vrut să inventeze un altul, un *je m'en fiche* de conotație locală, una specifică arealului în care să înjure multietajat, în două și mai multe limbi. Violența verbală părea să-i camufleze complexele ce-l

sugrumau, mai invoca și imposibilitatea de a se afla sub același acoperiș cu tânărul enervant.

Ce-i mai rămânea să facă? Avea alternative?

Nu.

Nu, fiindcă, sigur pe calculele lui, și-a îndemnat soția să urce la volan. Consumase alcool, ignorând orice bun-simț. După toate câte le făcuse – era normal! Atunci, adică după acel accident, s-a eliberat de povara volanului. L-a cedat soției pentru totdeauna. Și nu s-ar fi întâmplat nimic dacă, inexplicabil de brusc, nu i-ar fi interzis să se aventureze într-o depășire, tocmai când ea apăsase considerabil acceleratorul. Concentrată fiind la traficul rutier, n-a sesizat că s-a tras de volan, spre dreapta, nu tare, suficient să ajungă sub roțile camionului din față. Dacă n-ar fi fost acea deviere, pe care ea de emoții nu și-a putut-o explica, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-a avut timp să realizeze când, cum și de ce au intrat sub camion.

A suferit nu doar vehiculul. El rămase cu picioarele prinse între fiarele contorsionate: fractură dublă la gamba dreaptă și două oase metatarsiene. O comoție severă completa diagnosticul. Parbrizul se făcuse cioburi în urma impactului cu capul. Să vezi tu tărie de cap! Ea – decât o sprietură bună – nimic altceva. Cui să-i treacă prin minte că accidentul s-a produs din inițiativa și cu aportul lui? În procesul-verbal întocmit la fața locului figura fraza: *conducătorul vehiculului, fiind angajat într-o depășire, a pierdut controlul volanului*. Mașina fusese asigurată, așa că cine a suferit? Cel care a tras de volan! Și cine a tras de volan? Un ratat care-și dorea o incapacitate temporară de muncă! Un întreg la minte ar fi procedat la fel? Doar un epuizat de vicisitudinile vieții. Nicidecum el, prosperul. Se consideră prosper și pentru că avea acest automobilul de teren de cincizeci de mii de euro, pe care iată că îl și boțise. Bine de tot!

Lunga istorie a procurării acestui vehicul îi reveni în memorie pe patul de spital. Delira nopțile în visele lui tulburi. Îl treceau sudori reci când se reîntâlnea cu victimele lui. Nu le considera victime, nu-i plăcea cuvântul. În subconștientul deloc maculat îl chinuiau scenele tumultuoase din viața plină de glorie mărunte vizavi de tinerele și naivele fete, evident proaste, căci deștepte, dacă pică, o fac de pe cai mai breji!

Adevărul nu prea stă pitit mult timp, răbufnește în momentele de criză. El, cel ros de orgoliul omului bănos dar fără bani, trebuia cumva să și-l satisfacă. Din contul altora, evident! Savura plăcerea cea mare când îi reușeau escrocheriile. Cine se poate abține de la plăceri? El – nu! El mereu umbla după femei lejer influențabile, ușor de amăgit. Le detecta cu ochiul lui de expert doar pe cele mai sfioase, mai salbe. N-avea timp de irosit.

În visele lui zbuciumate apăreau rând pe rând fetele naive, acostate prin metodele lui perverse. Avea un arsenal impresionant. Întâi de toate o limuzină luxoasă, cu șofer cu tot, ce se deosebea flagrant pe fondul altor automobile *second hand*. Simțea necesitatea, insista să-și plimbe *clientele*. Cine putea bănuși că vehiculul fusese închiriat? El se comporta ca un veritabil proprietar, nu doar de vehicule. Un proprietar nu trânteste portiera și mereu e gata să șteargă parbrizul. Îmbrăcat la patru ace, ba la toate șase, putea oare să-și permită o asemenea cădere? Fetelor repede le pica mandibula după astfel de bărbați! Asta conta, asta mai contează!

După două-trei seri, adică întâlniri, știa exact ce are de făcut. Întâi de toate o pregătea moral. Relația culmina cu o veritabilă cerere în căsătorie. Cine? De unde un discernământ, o anticipare a evoluției vertiginoase a sentimentelor lui? Fetele tăceau stupefiate, mute de uimire, poate și de

fericire! Exaltate, îi acceptau propunerea. Cum să reziste unui *macho* atât de jovial? Nu-i lipsea nici parfumul fin, accesoriu obligatoriu alurii de bogătan plin de demnitate. Cu modestia unui adevărat gentilom, afirma că le cucerește. Femeile asta își doreau, să fie cucerite! Visau la prințul călare pe cal alb gata să le ceară inima, făptura și tot ce mai aveau și ele.

După cererea sobră în căsătorie, găsea tupeul să le întrebe ce mașină ar prefera ca dar de nuntă? Întrebare și mai șocantă. La o astfel de turnură de situație chiar nu se așteptau! Nici să opună rezistență unui cavaler cu atâta dare de mână... Gata fiind să se mărite aproape cu oricine, acceptau cererea în căsătorie cu mintea beată de imaginație și nici prin cap să le treacă că ar fi mai decent să-l refuze. Măcar și de ochii lumii. Tulburate, se aprindeau de la prima scânteie și acceptau necondiționat să cadă în capcana lui.

Așa nu merge! Nu frate! El e din alt aluat! El nu-și poate permite să-i ceară mâna fără un dar... Darul vorbește despre o estimare indirectă a fetei. Un dar scump – pe măsura situației lui sociale. Fata noastră, adică una dintre multele lui victime, l-a refuzat. Ce stupoare! L-a refuzat o sărăntocă?

S-a încrâncenat și, accesând punctul B din planul lui, continuă nestingherit:

– Nu mă miră refuzul tău. Dar, pentru că vreau să te știu doar a mea, voi insista cu o altă propunere. De dragul tău. Pentru că vreau să te simți bine... și pentru că nu accept, nu-mi place, nu vreau ca soția mea să meargă prin ploaie la...

Lăsă fraza în suspans. Nu spuse unde, dar puse accentul pe *soția mea*. Fraza se lipi de urechea fetei. Fraza prinse.

– Bine, dacă insiști... o mașină micuță, una care se dă în *leasing*.

– Glumești? Ce vor zice prietenii mei când te vor vedea într-o astfel de mașină? Știi eu ce-ți trebuie! Una de teren – cu o siguranță sporită!

– De teren? Acelea costă! Și consumă foarte mult.

– Îmi asum toate cheltuielile, draga mea, nu-ți face griji! Cea la care mi-am oprit ochiul face peste cincizeci de mii.

– Așa de scumpă?! Suma o surprinse și fără să-și dea seama strigă: Nu-nu! Categorie nu!

– Atunci știi cum facem?

– Nu-nu-nu! Nu vreau nimic!

– Ca să te simți proprietară cu drepturi depline, și dacă vrei, desigur, poți să participi și tu cu o sumă... una modică.

– Dar n-am bani.

– Măcar pentru o roată... împrumuți, la o adică, ca să fii împăcată cu tine, văd că asta contează! Facem nunta și din banii strânși înapoiezi toate datoriile.

Ideea cu împrumutul fu lansată foarte firesc. Râse molipsitor și, molipsind-o, finalizează discuția pe cea mai pozitivă notă, fericiți că au ajuns la ceea ce se numește numitorul comun.

– Vom merge la salonul deschis recent ca să vezi ce ți-am ales. Au adus niște Lexus-uri ce-ți fură ochii, încât nu mai vezi alte mașini! Apoi serbăm la un restaurant din preajmă! Pe când ai putea găsi banii?.. Nerăbdarea mai-mai să-l trădeze și el adăugă în grabă: dacă mâine nu mă încadrează în timp – trimit mașina după tine...

– Știi... mi-ar plăcea una decapotabilă!

– Nu vorbești serios! Pe străzile noastre? Mașină decapotabilă îți lipsește, pe cuvânt!... În ambuteiaje, alături de niște autobuze vechi? Echivalent cu sinuciderea, pe cuvânt... Lasă, tu îți alegi doar culoarea! Dar și culoarea... eu de cum te-am văzut am știut ce culoare de automobil s-ar preta cu ochii tăi de vrăjitoare micuță.

Vorbea având-o în vedere pe ea. Așa credea, și simțea cum se prăbușește, cum cade *in love*, sesizându-i iubirea de la distanță. Un sentiment absolut nou îi penetra interiorul. Se îndrăgostea și nici nu se putea altfel! Cum să nu te îndrăgostești de un așa bărbat?!

În seara aceleiași zile fata își anunță familia despre cererea în căsătorie. Anunțul fu unul premeditat, cu menirea să le adoarmă vigilența, fiindcă următorul șoc avea scopul să faciliteze obținerea împrumutului. Unchiul ei, adoratul și dulcele ei unchi, nu putea s-o refuze, dar nici să-i împrumute suma cerută nu prea dorea. Într-un târziu, încântat de cererea în căsătorie, dar intrigat de mașina cadou, acceptă s-o crediteze cu tocmai zece mii de euro. Desigur, și-ar fi dorit să achite măcar o jumătate din costul mașinii... Nimeni nu-i ceruse jumătate, așa că vizualiză cum avea să-l uimească pe viitorul ei soț cu suma deloc modică de zece mii.

A doua zi proaspătul mire, precum prognozase, fusese prea prins. Veritabil om de afaceri, cu mulți clienți, fără timp de irosit prin ambuteiaje. Alt motiv mai serios?! Prin telefon o invită la locul fixat, trimițându-i cu mașina și un coșuleț discret cu frezii albe! Ce-și mai poate dori o tânără care nici nu-și imaginase că va visa la așa ceva? În coșul cu flori, pe un bilețel, cu scuzele de rigoare, era invitația de a lua masa la restaurant, după vizita la salonul auto recent deschis. O întâmpină cu un zâmbet larg și se comportă de parcă ar fi fost de-al casei. Luând-o de braț, o conduse printre sumedenia de vehicule la cel promis. Unul argintiu.

– Culoarea metalică te-ar prinde foarte bine, este cea mai întrebata... În vogă! Ce zici? Accepți?

– N-am cuvinte.

Nu doar cuvinte n-avea, își pierduse respirația. Lângă mașină lor, pardon, a ei! se postase o fată pe care o privi

atent. O găsi frumoasă și foarte sexy. Într-o rochie roșie, scurtă-scurtă și prea mulată pe corp. În cizme lungi, negre, de lac, cu catarama mari lucioase fixate pe genunchi. De ce pe genunchi? Oare n-o incomodează? se întrebă, recunoscându-și indirect că și-ar dori și ea astfel de cizme. Un nod în gât îi dădea târcoale, un fel de jind, unul aidoma invidiei, provocat de complexul de inferioritate ce puse stăpânire pe tot interiorul ei de cum intrase în salon. Prea multe fete frumoase, prea bine îmbrăcate și machiate. Una și una, păpuși din vitrină.

Visase la o trusă de machiaj mai mult decât visase vreodată la o mașină. La drept vorbind, la mașină n-a visat niciodată! *Mai bine mi-ai cumpăra o trusă sau o rochie* – era gata să-i reproșeze viitorului soț, dar se abținu la timp, nu care cumva să-l sperie cu pretențiile ei. Auzise că bărbaților nu le plac femeile fițoase. Să nu se înțeleagă că-i și ea ca toate celelalte, și dacă încă nu-i pretențioasă, păi, pentru că n-are cu cine fi! Nu-și putea lua ochii de la cizmele lungi, negre. Oare i-ar sta bine? I-ar plăcea să se simtă atrăgătoare? S-o privească toți bărbații! Și femeile!

Un val de roșeață se năpusti peste fața ei smeadă, când își privi rochia scămoșată de atâta spălat. Constată că nu-i îmbrăcata frumos, chiar sărăcăcios. O privire obraznică, desconsideratoare, o făcu să se simtă și mai penibil. Bine ar fi să plece imediat. Se simți năpădită de toate complexele existente vreodată. Fata în roșu își etala superioritatea vădită. Oare ce mașină are? se întrebă ea apoi își confirmă: Măine mă voi urca la volanul acestei mașini... chiar dacă n-am rochie și cizme ca ale ei! Ea n-are mașina ca a mea!

Al? Deci nu mai este chiar atât de săracă! Atunci de ce se simte complexată? Și de ce să aștepte până mâine? Să probeze volanul chiar acum! Și urcă. Mânele rochiei scămoșate expuse pe volanul negru păreau și mai vechi. Coborî